

MŪSŲ JUBILIATAI

Nuoširdžiai sveikiname Jubilatus: dr. Antaną Kučinskaitę, habil. dr. Eleną Stalioraitę, prof. kun. Kęstutį Trimaką, LKMA akad. habil. dr. Zigmą Zinkevičių ir linkime kūrybinės sėkmės bei Dievo palaimos gyvenime ir visoje jų veikloje*.

DR. ALOIZUI GVIDONUI BARTKUI – 70

Dr. Aloizas Gvidonas Bartkus gimė 1935 m. sausio 14 d. Bartkų kaime, dabartiniame Šakių rajone. Pokario neramumams įsisiautėjus, tėvai persikėlė į Karteną, po dvejų metų – į Kretingą.

1954 m. baigė Kretingos vidurinę mokyklą, 1954–1959 m. studijavo Vilniaus universitete prancūzų kalbą ir literatūrą. Baigęs universitetą buvo paskirtas jame dirbti, dėstė prancūzų ir visuotinės literatūros kursą. 1964–1967 m. buvo Leningrado valstybinio universiteto aspirantas. Baigęs aspirantūrą vėl dirbo Vilniaus universiteto Užsienio literatūros katedroje: 1959–1964 m. buvo dėstytojas, 1967–1970 m. – šios katedros vyr. dėstytojas, 1970–1980 m. – katedros vedėjas, 1990–1995 m. – Visuotinės literatūros katedros (taip pavadinta ta pati katedra) vedėjas. Be Vilniaus universiteto, dr. Bartkus 1997–2000 m. dirbo Vilniaus pedagoginiame universitete, o nuo 1998 iki 2004 m. dėstė prancūzų kalbą Vilniaus Šv. Juozapo kunigų seminarijoje.

1969 m. už disertaciją „Politinė Pjero Kornelio tragedija“ gavo filologijos mokslų daktaro (tada kandidato) laipsnį, 1973 m. jam suteiktas docento vardas.

Daktaras Bartkus stažavosi Grenoblyje (1983 m.). Jis yra vadovėlių – moksleiviams „Visuotinė literatūra“, studentams „Visuotinės literatūros istorija“, „Romantizmas Vakarų literatūroje“ bendraautoris, Rene Dekarto „Samprotavimas apie metodą“, A.de Sent-Egziuperi „Pietų paštas“ ir kitų leidinių vertėjas. Paskutiniaisiais metais daug jo straipsnių spausdina „Gimta-

---

* Plačiau žr. *LKMA Metraštis*, t. 16, 2000.

sis žodis“ (apie baroko literatūrą Vakarų Europos šalyse, apie atskirų rašytojų kūrybą: Hugo, Petrarkos ir kt.), žurnalas „Mokslas ir gyvenimas“ (apie rašytojus Diuma, Merime ir kt.). Studijų metais dr. Bartkus dalyvavo keliose tautosakos rinkimo ekspedicijose, su Vilniaus mokytojų namų saviveiklininkais koncertavo Vilnijos krašte, Baltarusijos lietuviškose salose.

Šiuo metu Jubiliatas visuomeniniais pagrindais dėsto Vilniaus universitete ir daug rašo įvairiais klausimais mokytojams, visuomenei. Beveik kas savaitę įvairiuose laikraščiuose ir žurnaluose pasirodo bent po vieną jo straipsnį.

Linkime Jubiliatui ir toliau nepavargti skleidžiant mokslo tiesas, ugdam tautinę katalikiškąją pasaulėžiūrą.

LKMA Centro valdyba

DR. PETRUI BIELSKIUI – 70

Petro Bielskio, gimusio 1935 m. vasario 20 d. Miečių kaime (Laukuvos vls., Tauragės aps.), tėvas Povilas Bielskis buvo 1918 metų Lietuvos nepriklausomybės kovų savanoris. Už karo tarnybą iš parceliuojamo rusų dvaro Žemaitijoje gavo 19 hektarų žemės. 1943 m. jis buvo išrinktas Rėščių seniūnijos seniūnu. Po karo, 1945 m., buvo suimtas ir kalintas Leningrado patikrinimo-filtracijos lageryje. Iš ten pabėgo ir slapta išsigijęs dokumentus vertėsi žemės ūkiu.

Petras Bielskis pradinį mokslą baigė Juodainių pradžios mokykloje. 1945–1953 m. mokėsi Laukuvos gimnazijoje. 1950 m. įkūrė slaptą Laukuvos gimnazistų organizaciją „Lietuvos laisvės kovos sąjūdžio rėmėjai“.

1953 m. birželio 18 d. Pabaltijo Karo tribunolo sprendimu pagal RTFSR BK 58-1a ir 58-10 str. nuteistas dvidešimt penkeriems metams katorgos už antitarybinę veiklą ir ryšius su partizanais. Prasidėjus „atšilimo“ laikui byla buvo peržiūrėta – iš Šiaurės Uralo (Komijos ATSR) lagerių kaip nepilnametis paleistas 1955 m. balandžio 17 d. su teise gyventi tik Šiaulių apskrityje.

1957 m. baigė Šiaulių darbo jaunimo vidurinę mokyklą. Nesėkmingai bandė studijuoti Vilniaus universitete, Dailės institute, Konservatorijoje, bet kaip buvęs politinis kalinys į aukštąsias mokyklas nebuvo priimtas. Pavyko įstoti tik į VU Istorijos-filologijos fakulteto Neakivaizdinių skyrių, tačiau 1961 m. prorektorius S. Lazutka buvo pašalintas.

1963–1966 m. mokėsi Vilniaus dailės mokykloje.

1963–1969 m. neakivaizdiniu būdu studijavo Konservatorijoje liaudies teatro režisūrą. 1983 m. Maskvos teatro meno institute apgynė menotyros daktaro disertaciją „Lietuvių poetinio teatro raida“. 1986 m. suteiktas docento vardas. 1956–1961 m. dirbo Šiaulių dramos teatro aktoriumi. 1970–1980 m. – Lietuvos televizijos teatro režisierius. Nuo 1980 m. dėstė teatro disciplinas Lietuvos valstybinės konservatorijos Klaipėdos fakultetuose, vėliau – Klaipėdos universitete. Mokslinio tyrinėjimo objektas – mokyklinis ir tautodailės teatras.

Petras Bielskis parengė ir išleido šias teorines-metodines knygas:

1. Lietuvos liaudies teatro meninis savitumas, Vilnius, 1986, 122 p.
2. Režisieriaus darbas, Vilnius, 1990, 150 p.
3. Lietuvių liaudies teatro poetika, Vilnius, 1992, 138 p.
4. Lietuvos klijimo teatro krivulės, Klaipėda, 1997, 30 p.
5. Lietuvos klijimo teatras, Klaipėda, 1999, 370 p.
6. Lietuvos teatro žygis, sudarytojas P. Bielskis, Klaipėda, 1999, 312 p.
7. Tautos teatras: Medžiaga Lietuvos teatro istorijai, t. 1–4, sudarytojas P. Bielskis, Klaipėda, 1999–2005.

Paskelbta daugiau kaip šimtas straipsnių žurnaluose ir periodinėje spaudoje. Klaipėdos universitete parengė šešias liaudies teatro režisierių ir penkias teatrologų magistrų laidas.

Petras Bielskis įvairiuose Lietuvos teatruose pastatė apie trisdešimt spektaklių. Dar okupacijos metais vaidino Maironio, Kazio Inčiūros, Vinco Mickevičiaus-Krėvės, Vydūno dramose. Vilniuje buvo įkūręs literatūrinį Novelės teatrą, kuris veikė 1975–1980 metais. Novelės teatro repertuarą sudarė vien lietuvių autorių kūryba. Surengtos kelios P. Bielskio tapybos parodos. Rietave, Laukuvoje, Varniuose P. Bielskis yra pastatęs mažosios architektūros medinių koplytėlių su keraminėmis skulptūromis. Periodinėje spaudoje publikuotos kelios novelės. Respublikiniuose konkursuose už komediją „Kipšas ir trylika moterų“ (1971) buvo paskirta I premija, už pjesę „Motiejus Didysis“ (2001) – II Motiejaus Valančiaus premija. P. Bielskio pjesės statytos Vilniaus, Jurbarko, Klaipėdos, Telšių teatruose.

1999 m. už surengtą Tautos teatro suvažiavimą Medvėgalyje, skirtą Palangos pirmojo viešo vaidinimo šimtmečiui, apdovanotas Lietuvos Respublikos kultūros ministro Garbės raštu. Už knygą „Lietuvos klijimo teatras“ (1999) paskirta Balio Sruogos premija.

1989 m., prasidėjus Lietuvos Atgimimo sąjūdžiui, P. Bielskis įsitraukė į Klaipėdos Sąjūdžio tarybos veiklą, išrinktas atsakinguoju sekretoriumi, 1992 m. – Lietuvos Sąjūdžio seimo narys.

Kitos visuomeninės pareigos: Lietuvos teatro, kino ir muzikos muziejaus Mokslo tarybos narys, Lietuvos vaikų teatro draugijos valdybos narys, Lietuvos Respublikos švietimo ministerijos dramos mokytojų kvalifikacinės komisijos pirmininkas, Lietuvos klijimo teatrų draugijos pirmininkas, Lietuvos liaudies kultūros rūmų dramos ekspertas, Lietuvos studijų kokybės vertinimo centro ekspertas, Klaipėdos universiteto Humanitarinių mokslų fakulteto tarybos narys.

Linkime kuo geriausios sėkmės ir Dievo palaimos plačiašakėje Jubilato veikloje.

LKMA Centro valdyba

HABIL. DR. KAMILEI LAIMUTEI BLOZNELIENEI – 70

Kamilė Laimutė Žakavičiūtė-Bloznelienė gimė 1935 m. balandžio 21 d. Čiobiškyje. Ji jauniausia iš trijų seserų. Tėvai – Klaipėdos sukilimo dalyvis, diplomuotas miškininkas Petras Žakavičius ir biologė Kastutė Namikaitė – religingi aukštaičiai patriotai, tad šeimoje buvo gyvos visos katalikiškos tradicijos. Tėvas kurį laiką dirbo Sudargo (Šakių aps.) urėdo pavaduotoju, vėliau perkeltas urėdu į Pakruojį. Sovietams okupavus Lietuvą šeima pasijuto labai nesaugiai, tačiau 1941 m. trėmimo išvengė, nors ir buvo patekę į sąrašą. Vokiečių okupacijos metais Kamilė Laimutė pradėjo lankyti Pakruojo pradžios mokyklą. Antrą kartą sovietams okupavus Lietuvą, tėvas buvo suimtas ir be teismo išvežtas į Baltosios-Baltijos jūrų kanalo (prie Belomorsko) lagerius. Po kurio laiko tėvas, tapęs visišku invalidu, iš lagerio buvo paleistas.

Motina su visa šeima persikėlė į Kauną, pradėjo dirbti gimnazijos mokytoja, tačiau šeima labai skurdo. Mama kepdavo bandeles, o mergaitės pardavinėdavo turguje. Turėjo karvę, kurią melždavo ir pieną žmonėms išnešiodavo mažiausioji. 1947 m. tėvas mirė.

Kamilė mokėsi Kauno „Aušros“ mergaičių gimnazijoje; ją 1952 m. baigė sidabro medaliu ir tais pačiais metais įstojo į Kauno medicinos institutą. Institute domėjosi moksliniu darbu, daug dėmesio skyrė ir literatūrai, ypač poezijai, buvo instituto jaunųjų literatų būrelio pirmininkė.

1958 m. baigė Kauno medicinos institutą ir buvo paskirta į Klinikų Vidaus ligų skyrių klinikinei ordinatūrai, o ją baigus – į Kardiologijos skyrių ordinatore. Šalia klinikinio darbo domėjosi kardiologijos problemomis. Va-

saromis važiuodavo į Palangą dirbti kardiologe. Dirbdama Palangoje atkreipė dėmesį į tuometines širdies ligų kurortinio gydymo kontraindikacijas, surinko medžiagos ir parengė disertaciją apie kardiologinio gydymo specifiką Palangoje. 1970 m. apginta disertacija tapo pagrindu organizuojant reabilitacinio gydymo sistemos trečiąją pakopą.

1970 m. priimta dirbti vyresniąja mokslinė darbuotoja į Kauno kardiologijos institutą. 1984 m. už sergančiųjų ischemine širdies liga reabilitacinio gydymo sistemos sukūrimą ir įdiegimą į klinikinę praktiką drauge su kitais apdovanota Valstybine premija.

1990 m. įstojo į Lietuvos katalikų mokslo akademiją. 1990 m. apgynė habilitacinį darbą „Sergančiųjų miokardo infarktu ankstyvieji krūvio mėginiai“.

Habil. dr. K.L. Bloznelienė yra Lietuvos kardiologų draugijos, Pasaulio kardiologų federacijos, Europos kardiologų draugijos ir kt. draugijų narė, įvairių tarptautinių konferencijų ir simpoziumų dalyvė, ji parašė per 70 mokslinių publikacijų.

Linkime Jubiliatei sveikatos ir sėkmingos mokslinės veiklos.

LKMA Kauno skyrius

DR. VYTAUTUI ALEKSANDRUI BUTKUI – 75-ERI

V.A. Butkus gimė 1930 m. vasario 28 d. Jadvygos Savanevičiūtės ir Felikso Butkaus šeimoje (dar buvo vyresnė sesuo Filomena) Ukmergės aps., Žemaitkiemio vls., Brazgių dv. (dabar Anykščių r.). Čia jo tėvas prieš keletą metų buvo nusipirkęs iš parceliuojamo dvaro 28 ha ūkį. Deja, jo gyvenimo pradžia nebuvo sėkminga – šeima skaudžiai nukentėjo nuo tuo metu kilusios pasaulinės ekonominės krizės, todėl šį ūkį teko parduoti. Tėvai nusipirko mažesnę ūkį, bet nesėkmės persekiojo ir toliau, tėvai kėlėsi iš vienos vietos į kitą, todėl Vytautui teko mokytis bent keliose pradžios mokyklose – Pusnės, Šiaudžių (Giedraičių vls., dabar Molėtų r.), Šiliūnų ir Siesikų (Siesikų vls., dabar Ukmergės r.).

Baigęs Siesikų pr. mokyklos 5-ą skyrių, 1941 m. pradėjo mokytis Ukmergės gimnazijoje. Besimokant 6-oje klasėje 1946 m. kovo mėn. buvo suimtas ir keletą savaičių tardomas „Trispalvės gynėjų“ byloje, tačiau pritrūkus įrodymų buvo paleistas. 1947 m. sunkiai susirgo. Teko vykti gydytis į Vilnių. Mokslai nutrūko dvejiems metams.

1949–1950 m.m. mokėsi Vilniaus 1-ojoje vidurinėje mokykloje, vėliau pavadintoje A.Vienuolio vardu. Ją baigęs įstojo į VVU Gamtos mokslų fakulteto biologijos specialybę. Studijas baigė 1955 m.

1955–1958 m. tęsė mokslą Lietuvos MA Biologijos instituto aspirantūroje. 1960 m. apgynė mokslų kandidato disertaciją „Kai kurių vietinių Lietuvos TSR obelių veislių biologinės ypatybės“. 1993 m. nostrifikuotas gamtos mokslų daktaro laipsnis.

Dirbti pradėjo dar studijuodamas – 1953 m.VVU Gamtos fakulteto Darvinizmo ir genetikos katedroje, kuriai vadovavo prof. P.Snarskis, vyr. preparatoriumi. Baigęs aspirantūrą trejetą metų (1958–1961) dirbo Biologijos institute jaunesniu moksliniu bendradarbiu. Nuo 1961 iki 1994 m. pabaigos – MA Botanikos instituto vyresnysis mokslinis bendradarbis. V.A.Butkaus mokslinė veikla daugiausiai buvo skirta laukinių uoginių augalų tyrimui: Lietuvoje introdukavo stambiauogę spanguolę ir sodinę šilauogę. Vienas ir su bendraautoriais paskelbė apie 150 mokslinių ir per 100 populiarių straipsnių. Vienas iš autorių šių knygų: „Lietuvos TSR flora“, t. 4, 1971; t.5, 1976; „Vaistiniai augalai“, 1973; „Lietuvos pomologija“, t. 1, 1974, t. 2, 1996; „Kultivuokime spanguoles“, 1976 (rusų k.); „Spanguolės“, 1981 (rusų k.); „Lietuvos laukiniai augalai“, 1981; „Mažieji miško turtai“, 1987; „Lietuvos naudingieji augalai“, 1992; „Baltijos šalių flora“, t. 2, Tartu, 1996 (rusų ir anglų k.). Nemažai straipsnių paskelbta enciklopedijose. Sudarė ir redagavo kai kuriuos Botanikos instituto leidinius (P.Snarskis „Lietuvos TSR žuolynai“, 1972; straipsnių rinkinius „Augalai ir žmogus“, 1978; „Profesorius Povilas Snarskis“, 1999; mokslinių konferencijų darbus ir kt.). V.A.Butkui vadovaujant apgintos 6 mokslų kandidato (daktaro) disertacijos, keletas diplominių darbų. VVU Gamtos fakultete skaitė specialius kursus, vadovavo studentų gamybinėms praktikoms. Ne kartą buvo renkamas ar skiriamas Botanikos instituto, Vytėnų sodininkystės ir daržininkystės bandymų stoties (dabar instituto) mokslinių bei koordinacinių tarybų nariu. Dalyvavo botanikų, sodininkystės ir gamtos apsaugos draugijų veikloje. 1979 m. jam suteiktas Lietuvos gamtos apsaugos draugijos žymūno vardas.

Dabar yra LKMA ir Lietuvos krašto apsaugos bičiulių klubo narys.

Linkime Gerbiamam Jubiliatui visada būti tokiam žvaliam ir toliau sėkmingai dirbuotis Lietuvos labui.

LKMA Centro valdyba

LKMA AKADEMIKUI VYTAUTUI PAVILANIUI – 85-ERI

Dr. Vytautas Pavilanis gimė Kaune 1920 m. birželio 7 d. 1942 m. baigė medicinos studijas Vytauto Didžiojo universitete. 1946 m. gavo mikrobiologo diplomą, o 1948 m. – hematologo ir serologo diplomą Pastero institute Paryžiuje; 1988 m. jam suteiktas Garbės daktaro vardas Kvebeko universitete.

1942–1944 m. buvo VDU Patologijos katedros jaunesnysis asistentas, 1944–1945 m. dirbo gydytoju Siegburge, Vokietijoje, 1945–1948 m. – asistentu Pastero institute, o 1948 m. profesoriavo Monrealio universiteto Higienos mokykloje; 1948–1975 m. vadovavo Armand-Frappier instituto Kvebeke Virologijos skyriui; 1956–1985 m. buvo Monrealio universiteto profesorius, o 1974–1985 m. ir Kvebeko universiteto profesorius. Nuo 1985 m. yra profesorius emeritas.

Dr. V.Pavilanis yra parašęs apie 130 straipsnių, išspausdintų moksliniuose žurnaluose, skaitęs apie 150 pranešimų įvairiuose kongresuose, skaitęs paskaitas Kauno, Vilniaus, Toronto, Kvebeko, Niujorko, Port a Princo, Romos universitetuose.

Dr. V.Pavilanis atliko įvairias Pasaulio sveikatos organizacijos (WHO) misijas Egipte, Libane, Meksikoje, Graikijoje, Indijoje, Kinijoje.

Dr. V.Pavilanis 1970 m. išrinktas Lietuvių katalikų mokslo akademijos akademiku.

Jubiliasas apdovanotas Didžiosios Britanijos Karalienės medaliu (1977), išrinktas Kanados mokslų akademijos nariu (1973).

Linkime Gerbiamam Akademikui nepavargti ir toliau su Dievo pagalba sėkmingai darbuotis žmonijos labui.

LKMA Centro valdyba

PROF. HABIL.DR. VYTENIUI RIMKUI – 75-ERI

Prof. Vytenis Rimkus gimė 1930 m. sausio 17 d. šiaurės Lietuvoje, Zatišų k., Šiaulių aps., mokytojų šeimoje. Giminė paveldėjo tapybos kūrėjų genus. Profesoriaus senelis yra garsaus piešinio „1863 m. sukilimo apoteozė“, vaizduojančio Muravjovą Koriką ir jo aukų kaukolių piramidę, autorius. Vytenio tėvas Jaroslavas Rimkus buvo Šiaulių gimnazijos mokytojas. Trečiajame dešimtmetyje jis išleido savo piešinių albumą „Vokiečių okupacija Lietuvoje“, kuriame buvo pavaizduota vokiečių karinės administracijos prievarta prieš Lietuvos gyventojus Pirmojo pasaulinio karo metais.

Būsimasis profesorius V. Rimkus 1937–1940 m. mokėsi Šiaulių r. Bagdoniškės pradžios mokykloje, nuo 1942 iki 1949 m. – Šiaulių gimnazijoje. 1949 m. kovo mėn., per trečiąjį lietuvių masinį sovietinio genocido trėmimą, Vytenis kartu su šeima buvo ištremtas į Sibirą, Irkutsko sritį. Sibiras nesužniždė devyniolikmečio lietuvių gimnazisto. Dirbdamas darbininku, traktorininku ten pradėjo leisti ir platinti laikraštėlį „Taiga“. Buvo susektas ir 1951 m. Irkutsko linijinio teismo nuteistas mirties bausme. Vėliau bausmė pakeista 25 metų koncentracijos stovykla. Iškalėjo iki 1956 m. Kartu su tėvais grįžo į Lietuvą. 1956–1958 m. dirbo dailininku, 1958–1966 m. – dažytoju, dailininku, šaltkalviu. 1958 m. atnaujino dėl tremties nutrauktą vidurinę mokslą Šiaulių neakivaizdinėje vidurinėje mokykloje; 1960–1966 m. studijavo buv. Leningrade I. Repino dailės akademijoje. Ją baigęs įstojo į aspirantūrą, apgynė daktaro disertaciją, pradėjo dėstyti Šiaulių pedagoginiame institute (dabar Šiaulių universitetas). Čia, atkūrus Lietuvos nepriklausomybę, apgynė habilitacinį darbą, tapo profesoriumi.

Profesorius V. Rimkus – žymus Lietuvos dailininkas ir dailėtyrininkas. Jis surengė 6 savo tapybos parodas, yra išleidęs 15 knygų, apie Lietuvos meną ir kultūrą įvairiomis kalbomis paskelbė 1550 straipsnių. Organizuoja kitų autorių dailės parodas. Yra Lietuvos ir tarptautinių dailininkų ir dailėtyros organizacijų narys, Lietuvos kraštotyros draugijos narys, 2003 m. tapo Lietuvių katalikų mokslo akademijos nariu.

Lietuvos valstybė prof. V. Rimkų apdovanojo LDK Gedimino V laipsnio ordinu.

Linkime Gerbiamam Jubiliatui kūrybinės sėkmės ir Dievo palaimos visoje jo veikloje.

LKMA akad. habil. dr. Antanas Tyla

DR. VYTAUTUI STONKUI – 70

Vytautas Stonkus gimė 1935 m. sausio 4 d. Skuode. 1954 m. baigė Klaipėdos I vidurinę mokyklą, 1954–1960 m. studijavo Kauno medicinos institute. Baigęs penkerius metus dirbo Šilalės rajoninėje ligoninėje. 1956–1966 m. dirbo Druskininkų sanatorijoje „Draugystė“ gydytoju ordinatoriumi, 1966–1985 m. – Vilniaus geležinkelinių ligoninės klinikinės fiziologijos kabineto vedėju. Savo tiesioginį darbą derino su moksline veikla. Baigė neakivaizdinę aspirantūrą Vilniaus universiteto Hospitalinės kardiologijos katedroje. 1981 m. apgynė medicinos daktaro (tada – kandidato) disertaciją.

1985–1990 m. dirbo Grigiškių sanatorijos-profilaktoriumo „Ažuolas“ vyriausiuoju gydytoju; 1990–1997 m. ėjo ankstesnes pareigas Vilniaus geležinkelininkų ligoninėje; 1997–2001 m. buvo šios ligoninės vyriausiasis gydytojas (direktorius).

Dr. Vytautas Stonkus visą laiką domėjosi mokslu, rašė straipsnius į medicininę spaudą, aktyviai dalyvavo LKMA suvažiavimuose ir Medicinos sekcijos posėdžiuose. Šiuo metu jis yra pensininkas.

Dr. V.Stonkus yra parašęs per 20 mokslinių straipsnių bronchinės astmos, refliuksinės ligos bei miego apnėjos klausimais. Skaitė pranešimus tuometinio Leningrado karo akademijoje, Gydytojų tobulinimosi institute, Maskvos medicinos institute, konferencijose Rygoje, Kaune ir kitur.

Dr. V.Stonkus yra Lietuvos konservatorių (Tėvynės Sąjungos) narys nuo pat jos įsikūrimo – 1993 m. Buvo Lietuvos nepriklausomybės gynimo Sausio 13-osios brolijos Vilniaus skyriaus pirmininko pavaduotojas, Vilniaus miesto Sąjūdžio tarybos narys.

Gerbiamas Jubilatas dar pilnas jėgų ir kūrybinių sumanymų. Linkime Jam sėkmės rūpinantis tiek fizine, tiek dvasine mūsų tautiečių sveikata.

LKMA Centro valdyba

DR. STANISLAVAI VALATKIENEI – 70

Stanislava Valatkienė-Keliotytė gimė 1935 m. Širvintų r. Ūlyčėlių (dokumentuose Uličėlių) kaime. Mokėsi Ukmergės mokytojų seminarijoje, vėliau Vilniaus pedagoginiame institute; jį baigė 1962 m. Studijuodama 8-erius metus dirbo mokytoja pietryčių Lietuvoje. 1962 m. pradėjo dirbti Vilniaus universitete, Pedagogikos ir psichologijos katedroje, iš pradžių vyr. laborante, vėliau dėstytoja, studijavo aspirantūroje. 1980 m. apgynė disertaciją „Mokymo formų ir metodų problema JAV pedagogikoje XIX a. pab.–XX a. pr.“ ir įgijo pedagogikos kandidato laipsnį (1993 m. nostrifikuotas). Docento vardas suteiktas tik 1993 m. – trūko publikacijų. Apsigynus disertaciją dešimt metų darbai nebuvo spausdinami, nes jie buvo susiję su užsienio pedagogikos ir mokyklos patirtimi. Kita vertus, kopiant karjeros pakopomis, vis užkliūdavo vyro Boleslovo Valatkos tremtis. Net tiesiai buvo pasakyta: „Kaip gali dėstytoja dirbti tremtinio žmona!“.

Nuo 1962 m. iki šiol S.Valatkienė dirba Vilniaus universiteto Edukologijos katedroje (buv. Pedagogikos ir psichologijos). Iš pradžių buvo vyr. labo-

rantė, vėliau dėstytoja, vyr. dėstytoja, docentė. Bakalaurams ir magistrantams skaito šiuos kursus: istorinė ir lyginamoji pedagogika, naujosios pedagoginės srovės Lietuvoje 1918–1940 m., šiuolaikinės pedagoginės kryptys, netradicinės mokyklos pasaulyje ir Lietuvoje, švietimo sistemos, bendravimo pedagogika, aktyvūs mokymo(si) metodai. Mokslinių interesų kryptys: pedagogikos istorija, užsienio šalių švietimo sistemos, lyginamoji edukologija, bendravimo pedagogika.

Paskelbtų svarbiausių mokslo darbų sąrašas (nuo 1990 m.):

1. „Naujojo ugdymo“ sąjūdis Vakaruose, jo idėjų atspindys Lietuvoje 1918–1940 m., Vilnius, 1997, 167 p.
2. Mokymo individualizmas JAV, *Acta paedagogica Vilnensia*, Vilnius, 1993, Nr. 2, p. 91–110.
3. Dž. Diuji pedagoginė sistema, *Acta paedagogica Vilnensia*, Vilnius, 1996, Nr. 3, p. 207–217.
4. Kai kurie lyginamosios pedagogikos aspektai, *Acta paedagogica Vilnensia*, Vilnius, 1996, Nr. 3, p. 121–131.
5. Egzistencialistinės pedagogikos principai ir patirtis, *Acta paedagogica Vilnensia*, Vilnius, 1997, Nr. 4, p. 24–34.
6. Tradicinės „aktyviosios“ ir šiuolaikinės moderniosios pedagogikos lyginamoji analizė, *Acta paedagogica Vilnensia*, Vilnius, 1998, Nr. 5, p. 239–256.
7. Veiklos principo istorinė raida, *Acta paedagogica Vilnensia*, Vilnius, 1999, Nr. 6, p. 58–67.
8. Dorinimo problemos „aktyviosios mokyklos“ teorijoje ir praktikoje, *Acta paedagogica Vilnensia*, Vilnius, 2000, p. 127–139.
9. Užsienio pedagoginės patirties atspindys J.Laužiko darbuose, *Acta paedagogica Vilnensia*, Vilnius, 2004, Nr. 12, p. 198–206.
10. Šiuolaikinių alternatyvių ugdymo įstaigų samprata ir istorinės ištakos, *Acta paedagogica Vilnensia*, Vilnius, 2004, Nr. 13, p. 139–148.
11. Vydūniškoji žmogaus dvasingumo samprata, *Edukologinis Vydūno palikimas*, Vilnius, 1994, p. 61–73.

Gerbiamai Jubiliatei linkime Dievo palaimos visuose darbuose.

LKMA Centro valdyba